

końcu każdego rozdziału ćwiczenia warsztatowe. Jest to próba interpretacji i rozumienia tekstu źródłowego. Wprowadzenie tego typu ćwiczeń należy uznać za pożyteczne i przydatne w rozwijaniu umiejętności myślenia historycznego.

Podsumowując należy stwierdzić, że podręcznik G. Szelağowskiej posiada szereg mankamentów, które utrudniają uczniowi klasy III liceum korzystanie z niego. Braki te ograniczają

pełne wykorzystanie książki jako podręcznika. Słusznie postąpiło Ministerstwo Edukacji Narodowej stwierdzając, że książka została dopuszczona do użytku szkolnego. Z praktyki pedagogicznej można stwierdzić, że lepiej spełnia rolę podręcznik dla klasy III, książka Andrzeja Szcześniaka⁶, a z podręczników wydanych wcześniej książka A. Galosa – J. Gierowskiego i J. Leszczyńskiego⁷.

Stefan Żurawski

Maternicki J., Majorek Cz., Suchoński A.; Dydaktyka historii Warszawa 1993, ss. 461.

Nakładem Wydawnictwa Naukowego PWN ukazała się bardzo długo oczekiwana przez historyków i nauczycieli historii publikacja *Dydaktyka historii* napisana przez 3 historyków wywodzących się z trzech środowisk akademickich w Polsce (Warszawy, Krakowa i Opola). Jak stwierdzają autorzy we wstępie jest to pierwszy uniwersytecki podręcznik dydaktyki historii, wydany w naszym kraju po II wojnie światowej, napisany przez wybitnych znawców tego przedmiotu.

Praca składa się z czterech części. Pierwsza omawia teoretyczne i metodologiczne podstawy dydaktyki historii, druga porusza problemy szkolnej edukacji historycznej, trzecia charakteryzuje metody, techniki i strategie dydaktyczne w nauczaniu historii a czwarta ukazuje środki dydaktyczne w nauczaniu – uczeniu się historii.

Już we wstępie J. Maternicki wskazuje, że autorzy podejmując się napisania podręcznika dydaktyki historii dla studentów szkół wyższych przyjęli bardzo szeroki zakres przedmiotu badań dydaktyki historii. Znalazło to szersze uzasadnienie w części pierwszej napisanej przez tegoż autora, który podkreśla chaos terminologiczny w tym zakresie. W wielu publikacjach używa się zamiennie pojęcia metodyka nauczania historii i dydaktyka historii. J. Maternicki proponuje słusznie przyjęcie jednego terminu „dydaktyka historii”, w zakres której wchodziłaby jako jeden z podstawowych problemów metodyka nauczania. Czytelnik w rozdziale pierwszym znajdzie szersze uzasadnienie autorów tak rozumianej dydaktyki historii jako nauki o edukacji historycznej społeczeństwa, w szczególności młodzieży. Tak więc dydaktyka